

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. U. T.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2018, č. j. 2 A 54/2018 - 50,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná vydala dne 15. 5. 2018 rozhodnutí č. j. KRPA-180588-16/ČJ-2018-000022, kterým zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) za účelem vycestování. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, č. j. 2 A 54/2018 - 50.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností ze dne 2. 8. 2018, která byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu téhož dne. K jejímu věcnému projednání nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před rozhodnutím věci (po učinění všech nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti.

[4] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 „[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.“

[5] V projednávané věci se stěžovatel žalobou bránil proti rozhodnutí žalované, na základě kterého byl zajištěn. Nejvyšší správní soud však před rozhodnutím ve věci zjistil, že zajištění stěžovatele již bylo ukončeno a stěžovatel byl dne 30. 7. 2018 propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty (viz sdělení žalované ze dne 1. 10. 2018).

[6] Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, městský soud se věcí žalobce meritorně zabýval; žalobu zamítl rozsudkem ze dne 4. 7. 2018. Stěžovatel napadl rozsudek shora identifikovanou kasační stížností podanou po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým byl do § 172 zákona o pobytu cizinců vložen výše citovaný nový odst. 6. Všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou tedy splněny (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 303/2017 - 36, či ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24).

[7] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, položil zdejší soud Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“ Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že položení této předběžné otázky není důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle něj platí: „Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.“ Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nejsou splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byla předběžná otázka položena. Podrobněji k tomu viz např. nedávná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 Azs 306/2018 - 27, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 Azs 415/2017 - 253, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 261/2017 - 58, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 Azs 301/2017 - 25, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 26/2017 - 24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28 atp.).

[8] Např. v posledně uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že zastavení řízení o kasační stížnosti po meritorním přezkumu ze strany krajského soudu neodporuje čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, ani právu EU. K problémům nastíněným v předběžné otázce ve vztahu k zajištění podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pak uvedl: „Omezení možnosti sjednocovat judikaturu Nejvyššího správního soudu je dle názoru senátu především problémem vnitrostátním a souvisí s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Citované články procedurální směrnice i Listiny základních práv EU však směřují primárně k ochraně práva na osobní svobodu zajištěných osob a nelze z nich nikterak dovodit, jaké procesní prostředky by tyto osoby

pokračování

měly mít na úrovni vnitrostátního práva k dispozici pro účely ochrany souvisejících práv po propuštění, tím méně pak z nich lze vyčíst nárok na nějaký procesní prostředek ke sjednocování judikatury členského státu k uvedeným otázkám. Takový požadavek by ostatně při rozdílnosti právních systémů jednotlivých zemí Evropské unie bylo sotva možné realizovat.“ Uvedené usnesení se vypořádalo i s návrhem senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který je veden u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Ani tato skutečnost mu však nebránila v zastavení řízení. Podrobněji viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[9] Stejně tak lze poukázat na usnesení 6. senátu zdejšího soudu (ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Azs 416/2017 - 25), kterým bylo rovněž zastaveno řízení o kasační stížnosti z důvodu, že zajištění cizince bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Soud v něm mj. uvedl, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť *„zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.“* Dále 6. senát uvedl, že *„zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43.“* Dospěl však k závěru, že *„pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí.“* Obdobně viz i nedávná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 139/2018 - 14, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 Azs 179/2018 - 21 atp.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. (v návaznosti na ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) zastavit.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[12] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 A 54/2018 - 16, ustanoven advokát. Podle poslední věty § 35 odst. 9 s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu ve výši 8 228 Kč [dva úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (podání kasační stížnosti a

porada s klientem přesahující jednu hodinu), a dva režijní paušály po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 6 800 byla dále navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 8 228 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. října 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu